

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Myslivecký spolek Ženklava**
sídlem Ženklava 319, 742 67 Ženklava
zastoupen advokátem Mgr. Lukášem Stočkem
sídlem K Nemocnici 168/18, 741 01 Nový Jičín

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1 – Nové Město

za účasti osob
zúčastněných na řízení:
1) M. N.
2) T. N.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2024, č. j. MZE-14091/2024-16230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 24. 4. 2024 domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále také jen „KÚ MSK“) ze dne 20. 10. 2023, č. j. MSK 136926/2023. Prvostupňovým rozhodnutím byly na základě žádosti osob zúčastněných na řízení prohlášeny podle § 17 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“) pozemky ve vlastnictví těchto osob za nehonební.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nenařídil ve věci jednání, ačkoliv to bylo ve věci nezbytné. Dále namítl, že byla porušena koncentrace řízení a správní orgán přihlížel k novotám v rozporu s § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalovaný také podle žalobce dospěl k nesprávným skutkovým závěrům, bylo porušeno právo rovnosti procesních stran a žalovaný také nesprávně vyhodnotil věc po právní stránce, neporovnal řádně vlastnická práva osob zúčastněných na řízení vůči právu na myslivost a nezabýval se všemi námitkami, přičemž se odchýlil od judikatury.
3. Ke svým námitkám žalobce doplnil, že pozemky ve vlastnictví zúčastněných osob jsou součástí honitby Ženklaava a žalobce je uživatelem této honitby. Připomněl, že návrh na prohlášení pozemků za nehonební byl nejprve prvostupňovým správním orgánem zamítnut, načež však po zrušení tohoto rozhodnutí žalovaným rozhodl KÚ MSK beze změny skutkového stavu tak, že návrhu vyhověl a žalovaný následně toto rozhodnutí potvrdil.
4. Správní orgány se měly zabývat námitkami vznesenými žalobcem v průběhu správního řízení, a to, že část pozemků jsou pozemky lesní, součástí Evropsky významné lokality. Trvalé travní porosty jsou obklopeny lesem, jde o pozemky pro zvěř úživné a zvěř je tam přitahována možností paše (potravy). Na trvalém travnatém pozemku je vzrostlý strom jírovce maďalu, poskytující zvěři další potravu. Na pozemcích je také vodní tok a studánky, které poskytují zvěři vodu. Pokud v těchto místech budou zúčastněné osoby chovat ovce, dojde ke znečištění studánky a vodního toku. V rámci honitby Ženklaava nejsou pozemky umístěny na hranici, jejich prohlášením za nehonební vznikne uvnitř honitby lokalita, kde se zvěř bude stahovat a nebude s ní možno hospodařit. Na předmětných pozemcích není v tuto chvíli umístěno žádné myslivecké zařízení, lov zde probíhal tzv. na šoulačku.
5. K námitce nenařízení ústního jednání ve věci žalobce uvedl, že ve věci se prováděly důkazy, zejména ty, které navrhl žalobce, bylo proto na místě svolat ústní jednání. Pokud se za důkaz má považovat tvrzení zúčastněných osob o osobním přesvědčení, měli by tito své přesvědčení a svůj světonázor sdělit ústně, odůvodnit jej, odpovědět na dotazy správního orgánu a účastníků řízení. Osoby zúčastněné ve svém prvním odvolání ze dne 24. 5. 2023 nově tvrdí skutečnosti o svém smýšlení, o vegetariánství a veganství. Názor žalovaného, že právo na nařízení ústního jednání má jen „hlavní účastník“ je nesprávný a neopírá se o žádnou judikaturu.
6. K novým tvrzením zúčastněných osob neměl žalovaný vůbec přihlížet. Nadto žalobce považuje tvrzení zúčastněných osob za obecné a neurčité.
7. Pokud se týče nesprávně zjištěného skutkového stavu, vyjádřil žalobce nesouhlas s názorem žalovaného, který vzal za prokázaná tvrzení zúčastněných osob o svém přesvědčení s tím, že

pro úspěch ostatních účastníků řízení je nutno tato tvrzení vyvrátit a prokázat opak. Žalobce namítá, že správní řád je založen na zásadě rovného postavení účastníků a volného hodnocení důkazů. Má za to, že v případě tvrzení zúčastněných osob šlo o domněnku, která není uvedena v § 50 správního řádu jako důkaz. Názor žalovaného nemá oporu v judikatuře.

8. V řízení dále žalobce namítal, že se v zásadě jedná o pomstu zúčastněných osob, kdy byla žalobci „vyhlášena válka“. Vše podle žalobce začalo sporem o umístění posedu a domněnkou zúčastněných osob o odcizení dřeva. Tvrzení žalovaného, že spor byl vyřešen před podáním návrhu zúčastněnými osobami, nemá oporu v dokazování. Nebylo prokázáno tvrzení zúčastněných osob o masovém zabíjení zvěře a krveprolití zvířecích sousedů. Chybou prvostupňového rozhodnutí je, že správní orgán byl nucen při svém rozhodnutí podřídit se vázanosti názorem odvolacího orgánu. V prvostupňovém rozhodnutí chybí úvahy, které jej vedly k vyhovění návrhu.
9. Žalobce má za to, že v řízení bylo porušeno právo rovnosti stran, když žalovaný vyslovil závazný právní názor, kterým se musel prvostupňový správní orgán řídit, a to, že navrhovatelé – zúčastněné osoby nemusí nic prokazovat, správní orgán musí tvrzení navrhovatelů vyvracet a námitky ostatních účastníků nejsou akceptovatelné a nepřihlíží se k nim. Žalobce má za to, že správní orgán nemůže zvýhodnit jednu stranu tím, že považuje její tvrzení za prokázané.
10. Konečně má žalobce za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jednání a chování zúčastněných osob, když uvedl, že postup zúčastněných osob není účelový, přesto že mu je ze spisu známo tvrzení navrhovatelky o válečném tažení, o vyhlášeném boji, o výhrůžkách medializací atd. Právě osobnostní rysy navrhovatelky ve spojení se lhostejným chováním před únorem 2023 musí vést k závěru o účelovosti jednání zúčastněných osob. Pokud by přesvědčení zúčastněných osob bylo opravdové, domáhaly by se změny pozemků na nehonební ihned po nabytí vlastnického práva a nečekaly by 3 roky. Pasivní chování zúčastněných osob lze podřadit pod pojem lhostejný postoj. O svém přesvědčení by také zúčastněné osoby předložily důkazy.
11. Žalobce v neposlední řadě namítá, že žalovaný nedostatečně porovnal střet práva vlastnického a práva myslivosti, v této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
12. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K námitce nedostatečného porovnání střetu práva na svobodu myšlení a práva myslivosti zdůraznil, že úkolem správního orgánu při poměrování ústavně zaručených práv podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti je v první řadě vyložit neurčitý právní pojem „zájem vlastníka“, tento pojem vyložit v konkrétním případě, konfrontovat zájem vlastníka se skutkovými zjištěními s zkontrolovat, zda v řešeném případě jsou dány podmínky pro vydání rozhodnutí konkrétně znějícího výroku. Je tedy nejprve nezbytné zabývat se zájmem vlastníka. Z judikatury přitom podle žalovaného vyplývá, že aby námitka jiného zájmu byla způsobilou převážit zájem na řádném výkonu práva myslivosti, musí být prokázáno, že není pouze formální záštitou, jinými slovy tedy nesmí být účelová. Prvostupňové rozhodnutí podle žalovaného obsahuje dostatečné odůvodnění, proč nebylo prokázáno, že tvrzení zúčastněných osob o jejich přesvědčení je účelové. Aktivní přístup zúčastněných osob není možné vykládat k jejich tíži. Pokud se prvostupňový správní orgán dopustil v rozhodnutí subjektivních hodnocení osobnostních či povahových rysů zúčastněných osob, není takové hodnocení samo o sobě způsobilé vyvodit závěr o tom, že přesvědčení zúčastněných osob není skutečné. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že by byl aprobován přístup, který by směřoval ke zjednodušenému

přístupu „žadatelé nemusí prokazovat svoje přesvědčení“. V řízení nebylo prokázáno, že by zúčastněné osoby svá tvrzení konstruovaly v závislosti na nalézání judikatury.

13. S uvedenou námitkou je úzce spjata námitka, že žalovaný vzal tvrzení zúčastněných osob za prokázaná a řízení vystavěl na povinnosti ostatních účastníků prokázat opak. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že přesvědčení žadatele je východiskem, které je v řízení podrobováno zkoumání s přihlédnutím k dalším skutkovým okolnostem. Žalovaný nemohl zcela odhlédnout od možnosti, že tvrzení zúčastněných osob jsou účelová; tuto možnost reflektoval v rozhodnutí v míře nezbytné pro posouzení věci. Výkon práva myslivosti byl shledán na pozemcích zúčastněných osob jako neproporcionální. Ohledně sporu mezi účastníky vycházel žalovaný z podání žalobce ze dne 17. 4. 2023, které je třeba časově zařadit do období podání žádosti zúčastněnými osobami.
14. Ohledně námitky nenařízení ústního jednání žalovaný zdůraznil, že správní řízení je ze své povahy neveřejné a písemné a ústní jednání je správní orgán povinen nařídít v případech, kdy tak stanoví zákon, nebo kdy to vyžaduje povaha věci. Pokud má správní orgán za to, že ústní jednání není nezbytné, nemá na něj účastník právní nárok. Právo na slyšení účastníka řízení je realizováno ve správním řízení prostřednictvím § 36 odst. 3 správního řádu, kterého žalobce využil. Žalovaný přitom netvrdil, že by právo na nařízení jednání měl pouze „hlavní účastník“, pouze žalobce poučil o tom, že pouze účastník řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu je způsobilý navrhnout veřejnost jednání.
15. Žalovaný má za nedůvodnou také námitku porušení koncentrace řízení, neboť žalovaný k novým skutečnostem uvedeným zúčastněnými osobami v podání ze dne 3. 10. 2023 nepřihlédl. Také námitku porušení rovnosti stran nepovažuje žalovaný za důvodnou. Žalovaný sice zamítl námitky žalobce, avšak učinil tak s přihlédnutím ke konkrétní posuzované věci a zamítnutí každé námitky bylo řádně vypořádáno.
16. Osoby zúčastněné na řízení se vyjádřily v tom smyslu, že byly oprávněny po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí navrhnout důkazy v souladu s § 36 odst. 1 správního řádu. V dopise ze dne 6. 10. 2023 předložily důkazy o vegetariánské stravě zúčastněné osoby 2) a doplnily, že jsou stále vegetariány. Prohlásily také, že nikdo z nich nebyl nikdy členem mysliveckého spolku a nevlastní a nevlastnily zbrojní průkaz. Neví, jak mohou prokázat něco, co nedělají, když nesouhlasí se zabíjením volné zvěře. Odmítáním pozřít mrtvého živočicha se odmítají podílet na způsobu, jak jsou hospodářská zvířata chována a usmrčována.
17. Dále se zúčastněné osoby vyjádřily k některým tvrzením žalobce v žalobě. K tvrzení o osobnostních rysech zúčastněné osoby 1) uvedly, že po dobu cca 2 let od nabytí vlastnického práva se domnívaly, že jejich vlastnická práva k pozemkům jim zaručují ochranu k tomu, aby pozemky nebyly užívány způsobem, se kterým nesouhlasí. V okamžiku, kdy zjistily, že myslivci mohou jejich pozemky užívat k zabíjení v rozporu s jejich smýšlením, podaly návrh na prohlášení pozemků za nehonební. K tvrzením zástupce žalobce ohledně osobnostních rysů nelze přihlédnout s ohledem na nedoložení jeho vzdělání v oboru psychologie.

Zjištění z obsahu správních spisů

18. Ze správního spisu krajský soud pro účely přezkumu napadeného rozhodnutí zjistil, že zúčastněné osoby podaly dne 15. 2. 2023 ke KÚ MSK návrh na prohlášení pozemků za nehonební podle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti, přičemž svůj návrh odůvodnily tím, že

je k tomu vedou morální a etické důvody, když mají za to, že jako vlastníci pozemků mají právo nakládat s pozemky v souladu se zákonem a podle svého morálního a citového přesvědčení; zúčastněné osoby uvedly, že by rády, aby jejich pozemky nesloužily k masovému zabíjení zvěře a krveprolití zvířecích sousedů a obyvatel lesa a louky. Právo zvířat nerušeně a svobodně užívat pozemky a lesy je větší, protože se tam narodila a kromě pudových rozhodnutí není v jejich kompetenci se přestěhovat jinam.

19. Zdůraznily dále, že nemají rády násilí a nechtějí se podílet na jakémkoli zabíjení s tím, že jsou připraveny nést případné náklady na ochranu mladého porostu a napravení škod způsobených zvěří. Zúčastněné osoby dále odkázaly na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/03 a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 4. 1999 ve věci *Chassagnou a ostatní proti Francii* a další.
20. KÚ MSK nejprve rozhodnutím ze dne 9. 5. 2023 žádost zúčastněných osob zamítl. Toto rozhodnutí však bylo k odvolání zúčastněných osob zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 8. 2023. V něm žalovaný přisvědčil mj. odvolací námitce, že správní orgány nejsou oprávněny požadovat od zúčastněných osob důkazy o existenci jejich přesvědčení spočívajícím v nesouhlasu se zabíjením volně žijících živočichů a dále, že smýšlení zúčastněných osob je skutečné. V této části žalovaný uvedl, že pokud správní orgán neprokáže, že se v konkrétním případě jedná o účelové tvrzení, např. prokázáním jednání jednotlivce v rozporu s jeho přesvědčením, je třeba přijmout tvrzení o přesvědčení za skutečně existující.
21. Následně rozhodl KÚ MSK rozhodnutím ze dne 20. 10. 2023, kterým žádosti zúčastněných osob vyhověl. K odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 s. ř. s.
23. Pokud se týče námítky nenařízení ústního jednání prvostupňovým správním orgánem, je třeba uvést následující.
24. Podle § 15 odst. 1 správního řádu, jednotlivé úkony v řízení se činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevyklučuje povaha věci. Jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá. Obsah úkonů prováděných jinou, než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví-li zákon jinak.
25. Citované ustanovení je vyjádřením zásady písemnosti, která se ve správním řízení tradičně uplatňuje. Podstata této zásady spočívá především v tom, že řízení před správním orgánem zásadně probíhá bez konání ústního jednání. Tím se správní řízení liší od řízení soudního založeného na zásadě ústnosti, ve kterém je konání ústního jednání pravidlem. Ve správním řízení probíhá komunikace správního orgánu s účastníky řízení zásadně písemně a není vyžadován osobní kontakt subjektů správního řízení. Podle citovaného ustanovení se jednotlivé úkony v řízení činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevyklučuje povaha věci (srov. také např. KOPECKÝ Martin, Josef STAŠA, Jana

BALOUNOVÁ, Jan MALAST, Olga POUPEROVÁ, Pavel KOPECKÝ a Zuzana ADAMUSOVÁ. *Správní řád: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO500_p22004CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.)

26. Podle § 49 odst. 1 správního řádu, který na danou kauzu dopadá, ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže *je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvedomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.
27. Jak z uvedeného vyplývá, není povinností správních orgánů vždy a za každých okolností nařídít ve věci ústní jednání. Povinnost nařídít ústní jednání stihá správní orgán jednak v situaci, kdy tak stanoví zvláštní zákon (což v projednávané věci neplatí), nebo v případě, že *je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*.
28. Nadto podle § 49 odst. 3 správního řádu, jestliže účastník uvedený v § 27 odst. 1 navrhne, aby ústní jednání bylo veřejné, správní orgán mu vyhoví, pokud tím nemůže být způsobena újma ostatním účastníkům.
29. Účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu byly zúčastněné osoby M. N. a T. N.; žalobce měl postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Zúčastněné osoby přitom o nařízení ústního jednání nepožádaly.
30. V tomto směru není důvodná námitka žalobce týkající se závěru žalovaného v tom smyslu, že právo na ústní jednání má pouze „hlavní“ účastník. Jde totiž o to, že požádá-li o nařízení „hlavní“ účastník řízení, tedy účastník řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, má správní orgán v zásadě povinnost žádosti vyhovět s omezením uvedeným v § 49 odst. 3 správního řádu. Oproti tomu žádosti účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu již povinnost vyhovět správní orgán nemá a je na jeho úvaze a posouzení, zda je ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu na místě ústní jednání nařídít.
31. Zbývá tedy posoudit, zda správní orgány správně vyhodnotily, že v projednávaném případě nařízení ústního jednání nezbytné není.
32. Krajský soud se po provedeném přezkumu ztotožnil s postupem správních orgánů a dospěl k tomu, že ve věci nebylo třeba s ohledem na tvrzení navrhovatelů (zúčastněných osob), povahu řízení a posouzení věci správními orgány obou stupňů nařídít ve věci ústní jednání.
33. Požadavek žalobce, že by zúčastněné osoby měly své přesvědčení a „svůj světonázor“ sdělit ústně, odůvodnit jej, odpovědět na dotazy správního orgánu a účastníků řízení, není ničím opodstatněný. Vychází zřejmě z mylné premisy a přesvědčení žalobce, že by žalobce byl schopen správně kladenými dotazy minimálně zpochybnit tvrzení zúčastněných osob. To však v řízení nebylo vůbec potřeba.
34. Jak totiž správně vystihl žalovaný, v řízení nevyšly najevo a nebyly zjištěny žádné okolnosti, z nichž by bylo možno dovodit pochybnosti o vážnosti přesvědčení a svědomí zúčastněných osob.
35. Za tyto okolnosti nelze v žádném případě považovat podle žalobce útočný styl podání zúčastněných osob a hledání judikatury, která by podpořila jejich tvrzení.
36. Krajský soud po seznámení s obsahem spisu nenaznal, že by jednání zúčastněných osob nějakým zásadním způsobem vybočovalo z mezí běžných podání účastníků správních

řízení, když podstatná část podání zúčastněných osob jsou projevem jejich názoru na věc. To ostatně platí shodně i o žalobci, který se svými argumenty snaží podpořit své vidění problému, přičemž oproti podání zúčastněných osob mu jeho podání připadají zcela v pořádku, ačkoli mimo právní argumentaci se i žalobce snaží poukazováním na tvrzená jednání zúčastněných osob před podáním návrhu na prohlášení jejich pozemků za nehonební navodit dojem, že zúčastněné osoby jsou s žalobcem *ve válce*. Pomíjí přitom zásadní skutečnost, a sice, že účastníci správního řízení mají právo svými argumenty přesvědčovat správní orgán o „jejich pravdě“. To však při takto použité argumentaci ještě ničeho nehovoří a nemůže činit závěry o vážnosti či věrohodnosti vnitřního přesvědčení toho kterého účastníka.

37. Lze tedy uzavřít, že není důvodná námitka žalobce stran nenařízení ústního jednání ve správním řízení.
38. S posuzovanou námitkou jsou přitom spjaty námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, jakož i ve výsledku nedostatečného porovnání střetu práva na svobodu myšlení a práva myslivosti.
39. Předně, krajský soud má za to, že žalovaný zcela dostal svým povinnostem a obsáhle provedl poměření práv žalobce na realizaci práva myslivosti a práv zúčastněných osob jako vlastníků dotčených pozemků. Krajský soud se tímto posouzením zcela ztotožňuje a odkazuje na něj.
40. Postup žalovaného, jak ve vztahu k nutnosti, potažmo rozsahu dokazování přesvědčení zúčastněných osob, tak ve vztahu k posouzení otázky zásahu do práva na výkon myslivosti a do vlastnických práv zúčastněných osob, má přitom přímou oporu v judikatuře správních soudů i soudu Ústavního.
41. Kromě závěrů vyslovených Ústavním soudem v nálezu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, na který odkázal již žalovaný v napadeném rozhodnutí, je třeba připomenout též závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 As 16/2013-53, ve kterém obdobně jako v projednávané věci bylo zejména sporné, zda požadavek na dostatečné vymezení zájmu vlastníka splňuje i tvrzení o rozporu výkonu myslivosti s etickým přesvědčením, se svobodou svědomí vlastníka pozemků ve smyslu čl. 15 odst. 1 Listiny, podle kterého je zaručena svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání.
42. K tomu Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl následující: *„Svoboda svědomí zasluhuje ochranu při posuzování žádosti podle ust. § 17 odst. 2 zákona o myslivosti, pokud svou podstatou vylučuje právo myslivosti. Přitom jak již dříve judikoval Ústavní soud v nálezu ze dne 26. 3. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 42/02, č. 106/2003 Sb., že svoboda svědomí se „projevuje v rozhodnutích jednotlivce učiněných v určitých konkrétních situacích, tedy „tady a teď“, pocitovaných jako hluboce prožitá povinnost. Nejde tedy o postoj jednotlivce k abstraktním problémům platný jednou provždy a ve všech situacích. V rozhodnutí diktovaném svědomím jde o splynutí pro jednotlivce závazné mravní normy s jím vyhodnocenou situací. Jde tedy o integraci poznané normy s posouzením skutkového stavu. Rozhodnutí diktované svědomím spočívá na existenci svědomí samotného, nikoliv na specifických náboženských či ideologických představách. Strukturálním znakem svědomí je kromě souvztažnosti k normě a zároveň k situaci i osobní prožitek bezpodmínečné povinnosti. Z uvedeného vyplývá, že svobodu svědomí nelze zaměňovat se svobodou víry ani se svobodou náboženskou. Na rozdíl od těchto svobod je rozhodnutí diktované svědomím vždy konkrétní, neboť jeho předmětem je konkrétní chování v konkrétní*

situaci. Abstraktní, obecné nebo absolutní mohou být jen důvody nebo maximy, které spoluvytvářejí normu, již svědomí v daný okamžik akceptuje.“ Svoboda svědomí je tak projevem světonázoru či přesvědčení, cítěním, které se projevuje ve vztahu ke konkrétní otázce. Proto i pro případné trestání projevů svobody svědomí platí, že postihovat lze, a to jen ve striktních mezích čl. 17 odst. 4 Listiny, pouze některé vnější projevy určité myšlenkové orientace či náhledu na určité otázky vyvěrající ze svědomí učiněné tím, kdo tuto orientaci či tento náhled zastává (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 7 As 48/2012 – 14, www.nssoud.cz).

Projev svobody svědomí musí být především skutečný, svobodný a srozumitelný. Nevyžaduje však splnění žádných zvláštních podmínek. U přesvědčení či cítění totiž není rozhodnou hodnotou jeho správnost, nýbrž existence. V posuzované věci je přesvědčení stěžovatelky již zcela zřejmé z obsahu doplnění žádosti o prohlášení pozemků za nehonební. Právě tímto způsobem dostala stěžovatelka své povinnosti konkretizovat zájem na vyjmutí svých pozemků z honitby. Podobně jako není třeba doplňovat konkrétní důvody, pro které se vlastník pozemku rozhodl uskutečnit určitý, dostatečným způsobem doložený podnikatelský záměr, nebylo ani nutné blíže vymezit důvody přesvědčení stěžovatelky o rozporu výkonu myslivosti s jejím přesvědčením. Stěžovatelka v tomto směru jasně uvedla, že je proti lovu zvířat neohleduplným, agresivním způsobem, který je podle ní praktikován. Správním orgánům tak bylo umožněno vzájemně vážit práva (zájmy) stěžovatelky v porovnání s veřejným zájmem na výkonu práva myslivosti. Trvat na dalším doplňování tvrzení stěžovatelky by bylo zbytečné až absurdní, o čemž ostatně svědčí i skutečnost, že se stěžovatelka nedočkala konkrétního vypořádání své opakované námitky, že není jasné, jakým způsobem má být takové doplnění učiněno a co má být vlastně doplňováno (důraz přidán krajským soudem). Závěr krajského soudu, že zájem vlastníka nemůže být dán, neboť stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní důvody, pro které žádost podává, proto není správný.

Neobstojí ani argument, že zohledňováním svobody přesvědčení dochází k formální zástitě jinou ústavní garancí, v důsledku čehož může dojít k popření práva myslivosti, jak by tomu mohlo být při automatickém upřednostňování obecného zájmu vlastníka. Porovnávání zájmů na výkonu práva myslivosti a přesvědčení stěžovatelky není jednoduché, neboť přesvědčení je abstraktní kategorií s obtížně vymežitelným a proměnlivým dopadem do osobní sféry stěžovatelky. Nároky na výkon práva myslivosti, aby bylo dosaženo ochrany a rozvoje přírody, se pak odvíjí od konkrétních poměrů v území. V žádném případě se ovšem nejedná o porovnání nemožné, díky kterému by v důsledku vlastnické právo bylo vykonáváno takovým způsobem, který by eliminoval myslivost a výkon práva myslivosti v rozporu s čl. 11 odst. 3 Listiny. Koncepce české právní úpravy totiž nepojímá projev svobody svědomí jako absolutní s automatickou předností před právem na výkon myslivosti. Připouští však, aby orgán státní správy myslivosti prohlásil pozemek za nehonební, pokud je to v zájmu vlastníka. To je zásadní rozdíl od případů Chassagnou a Schneiderová posuzovaných Evropským soudem pro lidská práva. Na druhou stranu mají v těchto případech kritizované přístupy zákonodárce s českou úpravou společný rys v tom, že stanoví honební povahu pozemků bez ohledu na vůli jejich vlastníka. Mechanismus prohlášení pozemků za nehonební upravený v ust. § 17 odst. 2 zákona o myslivosti musí tudíž poskytovat dostatečnou ochranu všem ústavně chráněným právům, která mohou být ve střetu s právem na výkon myslivosti. Je to nezbytné právě proto, že výkonem práva myslivosti na pozemcích v honitbách bývá pravidelně dotčeno vlastnické právo jednotlivců, kteří se sami myslivosti nevěnují. Po vlastních pozemků lze požadovat, aby strpěli jejich využívání k výkonu práva myslivosti třetími osobami, jen pokud takové omezení jejich vlastnických práv nepřesáhne spravedlivou míru (srov. k tomuto pojmu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, č. 1910/2009 Sb. NSS). Spravedlivou míru nepřekročí využívání cizích

pozemků k výkonu práva myslivosti tehdy, pokud dotčený vlastník takovým využíváním netrpí žádnou podstatnou újmu. Tak tomu bude pravidelně v situacích, kdy vlastník má k myslivosti pozitivní či lhostejný vztah. Zde není důvod, aby vlastník pouze na základě svého rozmaru bránil využití svých pozemků k činnosti, která vedle proku zábavy slouží v jistém ohledu i k určitým veřejnoprávním účelům. Má-li však vlastník pozemku k myslivosti jako zábavě či zájmové činnosti vztah negativní, vyvěrající typicky z jeho přesvědčení či opřeny o důvody svědomí, není spravedlivé po něm žádat, aby na svých pozemcích výkon práva myslivosti trpěl a má právo, aby jeho pozemky nebyly takovým způsobem využívány a staly se nehonebními....Oproti tomu správním orgánům obecně nepřísluší posuzovat správnost přesvědčení vlastníka pozemku. Pocitová složka vnímání je totiž výrazně subjektivní povahy a může v sobě zahrnovat i určité iracionální prvky, nebo být perspektivou ve společnosti převládajících názorů vnímána jako zvláštní či extrémní. Pouze v takovém případě, kdy je z jednání vlastníka pozemku nebo z jiných rozhodných skutečností nepochybné, že přesvědčení vlastníka pozemku proti výkonu práva myslivosti je zjevně absurdní či naprosto malicherné, lze tuto skutečnost zohlednit při poměrování jednotlivých konkurujících práv. (důraz přidán krajským soudem).

43. Citované závěry NSS přitom dávají odpověď na žalobní námitky týkající se postupu správních orgánů, potažmo žalovaného ve vztahu k rozsahu zjišťování skutkového stavu, otázky důkazního břemene a tvrzeného porušení rovnosti stran. Žádná z těchto námitek nemůže být optikou předestřených judikатурních závěrů důvodná.
44. Žalobce přitom zcela pomíjí, že jím tvrzený veřejný zájem na zajištění potřebné míry regulace stavu zvěře lze zabezpečit prostředky, s nimiž zákon o myslivosti počítá, a to zejména povolením lovu na nehonebních pozemcích podle § 41 zákona o myslivosti. Bude-li nezbytné postupovat podle tohoto ustanovení, vlastník pozemku takovému lovu nemůže zabránit poukazem na jeho rozpor se svým svědomím, neboť v tomto případě má přednost veřejný zájem na regulaci stavu zvěře. Bude však na orgánu, který lov podle citovaného ustanovení povolil, aby prokázal existenci důvodů k takovému lovu. Tohoto ustanovení nesmí totiž orgán státní správy myslivosti zneužívat k obcházení a faktickému vyprázdnění práva vlastníků pozemků, jež by byly jinak honebními.
45. Pokud žalobce namítal, že chybou prvostupňového rozhodnutí bylo, že správní orgán prvního stupně byl nucen se řídit právním názorem žalovaného vyjádřeným v jeho předchozím zrušujícím rozhodnutí, nelze než zdůraznit, že povinnost prvostupňového orgánu řídit se právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí odvolacího orgánu vychází přímo z § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Je na místě také připomenout, že správní řízení je nutné vždy hodnotit jako celek, nikoli izolovaně jednotlivé stupně řízení.
46. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku porušení koncentrace řízení. Jak již poukázal žalovaný ve svém vyjádření, nepřihlížel k novým skutečnostem uvedeným v podání zúčastněných osob z 3. 10. 2023. Ostatně je zřejmé, jak vyplývá ze shora uvedených judikaturních závěrů, by to ani nebylo pro posouzení třeba.
47. Závěrem se krajský soud neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že zúčastněné osoby od doby zakoupení pozemků do podání návrhu na prohlášení pozemků za nehonební nepodnikaly nic aktivně proti lovu zvěře a proti využití jejich pozemků pro honební účely, a tudíž takové chování spadá pod pojem „lhostejný postoj“. Skutečnost, že zúčastněné osoby nepodnikaly nic proti lovu zvěře, sama o sobě rozhodně není „lhostejným postojem“ k uvedené činnosti v oblasti myslivosti. V řízení nebylo ani zjištěno, že by zúčastněné osoby měly či musely v době pořízení pozemků vědět, že k takové činnosti na jejich pozemcích dochází či může docházet. Lze přitom přijmout jako zcela logické vysvětlení „nečinnosti“ zúčastněných osob,

že se tyto domnívaly, že jejich vlastnická práva k pozemkům zaručují ochranu k tomu, aby pozemky nebyly užívány způsobem, se kterým nesouhlasí a k návrhu přistoupily až v momentě, kdy se dozvěděly, že myslivci mohou využívat jejich pozemky k předmětným činnostem.

48. Ze všech uvedených důvodů je zřejmé, že nemůže být důvodná námitka žalobce stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se vypořádal řádně se všemi podstatnými skutečnostmi a s námitkami žalobce.

Závěr a náklady řízení

49. Krajský soud tedy uzavírá, že prvostupňový správní orgán i žalovaný optikou žalobních námitek postupovali zcela v souladu se zákonem. Ze všech výše uvedených důvodů proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 16. ledna 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu